

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **TV PRODUCTS CZ, s. r. o.,** se sídlem Rybná 669/4, Praha 1, zastoupen JUDr. Davidem Štrosem, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Telenákup Česká republika, s. r. o.,** se sídlem U Nákladového nádraží 3146/6, Praha 3, zastoupena JUDr. Jakubem Vozábem, advokátem se sídlem Na Pankráci 11/449, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2009, č. j. 11 Ca 196/2007 – 191,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Davida Štrose náklady řízení ve výši 2880 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2009, č. j. 11 Ca 196/2007 - 191, bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 6. 2007, č. j. O-146810, kterým bylo změněno rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 5. 2007, O-146810, tak, že rozklad podaný žalobcem se zamítá a rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2006, sp. zn. O-146810, č. j. 33083/2005, o prohlášení slovní ochranné známky č. 232671 ve znění „ORBITREK“ za neplatnou pro část výrobků ve třídě 28 mezinárodního třídění výrobků a služeb se potvrzuje. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že postup předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví nebyl v souladu se zákonem, neboť v jeho rozhodnutí nebyly dostatečně posouzeny námitky uvedené žalobcem v rozkladu. Žalobce například namítal, že nebyla prokázána reklama na daný výrobek a že důkazy kopiemi faktur, které vystavili

zahraniční dodavatelé, nejsou relevantní, neboť neprokazují, že by spotřebitel měl příležitost se s označením seznámit. Touto argumentací se podle městského soudu rozkladový správní úřad mohl zabývat pouze za situace, že by zahájil přezkumné řízení podle ust. § 96 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), což se v dané věci nestalo. Pokud správní orgán potřebuje k vyjasnění skutkových okolností provádět dokazování, nelze přistoupit k vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. V daném případě bylo nesprávně posouzeno splnění zákonných předpokladů pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Městský soud se proto nezabýval stěžejní právní otázkou, tj. výkladem ust. § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách"), neboť by tím nepřípustně nahradil činnost správního orgánu a zavázal správní orgán, aby se znovu zabýval v přezkumném řízení otázkou souladu rozhodnutí ze dne 29. 5. 2007 s právními předpisy a řádně se vypořádal se všemi námitkami žalobce a se skutkovými a právními závěry správního orgánu I.stupně. Městský soud dále zavázal správní orgán, aby své závěry znovu zohlednil při případném vydání rozhodnutí a aby se zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro přezkumné řízení do té míry, aby bylo možno přistoupit ke zrušení či změně původního řízení o rozkladu žalobce.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal v zákonné lhůtě Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost, v níž namítal, že přezkumné řízení je s ohledem na ust. § 97 odst. 2 správního řádu možné zahájit do jednoho roku od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí a je nutno je ukončit do 15 měsíců ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, v daném případě tedy do 4. 9. 2008. Na obnově daného řízení z moci úřední není veřejný zájem, neboť řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou podle ust. § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách může zahájit jen ten, komu svědčí práva uvedená v ust. § 7 citovaného zákona, tj. toto řízení nelze zahájit z moci úřední. Správní řád umožňuje navrácení lhůt, avšak jen ve vztahu správního orgánu k účastníkům. Soudní řád správní v § 41 stanoví, že po dobu řízení před správním soudem se staví běh lhůt pouze u vyjmenovaných druhů řízení, mezi něž řízení o mimořádných opravných prostředcích nepatří. Za tohoto stavu rozsudek městského soudu obsahuje právně závazné stanovisko, které nelze procesně naplnit. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce (dále jen „účastník řízení") ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal zejména na to, že kasační stížnost je neopodstatněná a nepřípustná. Účastník řízení zdůraznil, že stěžovatel v dané věci sám uvedl, že rozsudek, proti kterému byla podána kasační stížnost, respektuje právní názory rozsudku Nejvyššího správního soudu. Pokud stěžovatel přistoupil ke zkrácenému přezkumnému řízení za situace, kdy podmínky pro takový postup nebyly splněny, je logické, že se účastník řízení bránil správní žalobou. Ochranná známka tak nadále platí v plném rozsahu tak, jak byla původně zapsána. Běh lhůt pro případná přezkumná řízení je objektivně dán a jejich aplikace byla na stěžovateli, případně třetích osobách.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že pokud městský soud uložil stěžovateli, aby se znovu zabýval otázkou souladu rozhodnutí ze dne 29. 5. 2007 s právními předpisy, nemůže být takový jeho rozsudek v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť zavazuje stěžovatele k provedení objektivně neuskutečnitelného postupu. Úvaha městského soudu, že po zrušení rozhodnutí stěžovatele bude možné pokračovat v přezkumném řízení a věc s konečnou platností vyřešit, je chybná. Není tak již možné přezkoumat původní rozhodnutí o zamítnutí návrhu na určení neplatnosti předmětné ochranné známky, které bylo založeno na nesmyslné úvaze, že změna obchodní firmy je změnou v subjektu práv. Z tohoto nyní neodůvodněně těží účastník řízení jako vlastník ochranné známky. Nesprávné formální

konstatování stěžovatele, že kasační stížnost je nepřípustná, nemůže nic změnit na tom, že stěžovatel jinak v kasační stížnosti věcně odůvodnil rozpor napadeného rozsudku se závazným názorem Nejvyššího správního soudu. Osoba zúčastněná proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K interpretaci tohoto ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (sv. 37, str. 519 Sb. n. u. ÚS), v němž uvedl, že jeho smyslem a účelem je to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva, závazný pro nižší soud, vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení také na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl v každé projednávané věci vždy prvním rozhodnutím vytknout jakoukoli, třeba i malichernou, procesní vadu a poté v dalším řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum napadeného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.

Vycházeje z tohoto právního názoru Ústavního soudu lze dospět k závěru, že směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná jednak ve vztahu k právní otázce, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení nebylo třeba či to dokonce ani nebylo možné (například proto, že rozhodnutí krajského soudu bylo nepřezkoumatelné, takže věcný přezkum právního názoru krajského soudu byl z povahy věci nemožný, či proto, že stížní námitka směřuje proti postupu krajského soudu v řízení po zrušení jeho předchozího rozhodnutí Nejvyšším správním soudem). Dále je pak kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval, a to i včetně relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky. Jen k jiným než shora uvedeným stížním důvodům Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

V případě stěžovatele je kasační stížnost přípustná, neboť se týká právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku nezabýval, tudíž nevyslovil svůj právní názor na výklad práva závazný pro městský soud. Nejvyšší správní soud totiž v předchozím rozsudku dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud přitom nezavázal správní orgán, aby následně vedl přezkumné řízení, ani se nezabýval právní otázkou, zda lze v dané procesní situaci znovu rozhodnout v rámci přezkumného řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynulo, že osoba zúčastněná na řízení podala dne 11. 5. 2005 návrh na prohlášení ochranné známky č. 232 671 ve znění „ORBITREK“ za neplatnou. Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2006 byla prohlášena ochranná známka č. 232 671 ve znění „ORBITREK“ za neplatnou pro část výrobků ve třídě 28

mezinárodního třídění výrobků a služeb. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Úřad průmyslového vlastnictví s poukazem na ust. § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách uvedl, že dospěl k závěru, že osoba zúčastněná na řízení prokázala, že v období od února 1999, tedy osm měsíců před podáním přihlášky napadené ochranné známky, užívala v obchodním styku nezapsané označení ve znění „ORBITREK“, respektive „OrbiTrek“, jež nemá místní dosah. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení jako vlastník ochranné známky, jež byla prohlášena za neplatnou, rozklad, v němž mimo jiné namítal, že Úřad průmyslového vlastnictví neprávně vyložil ust. § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách a že není ani zřejmé, jakými úvahami a výkladovými pravidly se při výkladu tohoto ustanovení řídil. Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2007 předseda Úřadu průmyslového vlastnictví vyhověl rozkladu a změnil napadené rozhodnutí tak, že návrh na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou se zamítá a ochranná známka č. 232 671 ve znění „ORBITREK“ zůstává v platnosti. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že osoba zúčastněná na řízení neprokázala aktivní legitimaci pro podání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou, neboť uživatelem nemohla být osoba zúčastněná na řízení, když do obchodního rejstříku byla zapsána teprve dne 19. 11. 2003. Důkazy, které oba účastníci řízení předložili v řízení o rozkladu neměly na toto rozhodnutí žádný vliv a rozkladový orgán je vzal pouze na vědomí. Následně předseda Úřadu průmyslového vlastnictví ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 25. 6. 2007 změnil rozhodnutí ze dne 29. 5. 2007 tak, že se rozklad účastníka řízení zamítá a napadené rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2006 o prohlášení slovní ochranné známky č. 232 671 ve znění „ORBITREK“ za neplatnou pro část výrobků ve třídě 28 mezinárodního třídění výrobků a služeb se potvrzuje. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že osoba zúčastěná na řízení byla zapsána do obchodního rejstříku již dne 28. 2. 1995 pod obchodní firmou TV-Shop Česká republika, spol. s r. o. a dne 19. 11. 2003 došlo pouze ke změně obchodní firmy na Telenákup Česká republika, s. r. o. Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že návrh byl podán oprávněně, neboť běžný spotřebitel si mohl v období dokladovaném navrhovatelem (únor až konec září 1999) spojit prodej posilovacích a cvičebních strojů označených „ORBITREK“ nebo „OrbiTrek“ s osobou osoby zúčastěné na řízení, která až do roku 2003 podnikala pod obchodní firmou TV - Shop Česká republika, spol. s r. o.

Stěžejní právní otázkou v daném případě je, zda lze rozhodovat v přezkumném řízení poté, co městský soud zrušil předchozí rozhodnutí učiněné v tomto přezkumném řízení, s ohledem na skutečnost, že přezkumné řízení lze zahájit pouze do jednoho roku od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí a že je nutno vydat rozhodnutí v přezkumném řízení v I. stupni do 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci (§ 97 odst. 2 správního řádu).

Nejvyšší správní soud vychází z následujících obecných východisek. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je založeno téměř výlučně na kasačním principu, který znamená, že se lze domáhat pouze zrušení správního rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Prvky apelační či revizní se vyskytují spíše výjimečně (např. soudní přezkum týkající se žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů anebo právo na moderaci trestu podle § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s. ř. s.). V případě přezkoumávání rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení však žádná obdobná speciální úprava neexistuje a tento typ řízení je ovládán výlučně kasačním principem. Pokud se tak ve správním řízení vyskytnou procesní pochybení, která mohou ovlivnit zákonnost rozhodnutí o věci samé, vyplývá z kasačního principu, že správní soudy věc vrátí správnímu orgánu k dalšímu řízení. Soudy ve správním soudnictví nemohou nahrazovat činnost správních orgánů, to znamená změnit jejich rozhodnutí či rozhodnout místo správního orgánu. Při zrušení rozhodnutí správního orgánu a jeho vrácení k dalšímu řízení je správní orgán vázán právním názorem

vysloveným ve zrušujícím rozsudku soudu a je povinen provést řízení znovu a přitom odstranit veškeré vytknuté vady.

Účelem správního soudnictví je poskytování ochrany veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, do nichž protiprávně zasáhl svým rozhodnutím správní orgán. Představuje tak jeden z účinných nástrojů ochrany subjektivních práv jednotlivců a je realizací čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, se může obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení podléhají soudnímu přezkumu, neboť zasahují do existujících hmotných práv fyzických nebo právnických osob nabytých v původním pravomocně skončeném správním řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006 - 73, publikovaný pod č. 1513/2008 Sb. NSS). V přezkumném řízení může být rozhodováno i o otázkách týkajících se základních práv a svobod, které nesmějí být vyloučeny ze soudního přezkumu (čl. 36 odst. 2 věta druhá Listiny základních práv a svobod). Aby však byla zaručena reálná soudní ochrana, je třeba, aby poté, co soud zruší rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, bylo možné vytýkané procesní vady v nějakém řízení odstranit, jinak by se v mnoha případech soudní ochrana minula svým účelem.

Taková situace je i v daném případě, neboť městský soud zrušil rozhodnutí vydané v přezkumném řízení převážně z procesních důvodů, přičemž podstata právního sporu zatím nebyla správními orgány ani soudem vyřešena a není zatím zřejmé, který z účastníku řízení má v souladu se zákonem o ochranných známkách mít právo užívat předmětné označení „ORBITREK“.

Vzhledem k tomu, že zrušení správního rozhodnutí soudem nemůže být samoúčelné, ale má vést k ochraně subjektivních práv jednotlivců, Nejvyšší správní soud se dále zabýval výkladem ust. § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu.

S ohledem na charakter přezkumného řízení jako mimořádného opravného prostředku stanoví správní řád v ust. 97 odst. 2 pro ochranu právní jistoty a práv nabytých v dobré víře konkrétní lhůty pro provedení řízení. Podle citovaného ustanovení rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Probíhá-li přezkumné řízení, správní orgán je usnesením zastaví.

Přezkumné řízení, včetně zkráceného přezkumného řízení, je zpravidla dvojinstanční, což znamená, že proti rozhodnutí v přezkumném řízení je možno podat odvolání. Z ust. § 97 odst. 2 správního řádu vyplývá, že patnáctiměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí se vztahuje pouze na rozhodnutí v přezkumném řízení v I. stupni. Tato lhůta tedy neomezuje vydání rozhodnutí v přezkumném řízení na úrovni II. stupně. Účelem této právní úpravy je mimo jiné to, aby po zrušení rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení soudem ve správním soudnictví mohl správní orgán i po uplynutí patnáctiměsíční lhůty pokračovat v přezkumném řízení a odstranit procesní vady a vydat další rozhodnutí. Odvolací správní orgán může vedle toho, že s konečnou platností rozhodne sám, rovněž zrušit rozhodnutí vydané v přezkumné řízení orgánem prvoinstančním, neboť podmínka dodržení patnáctiměsíční lhůty se vztahuje pouze na „první“ prvoinstanční rozhodnutí vydané v jednom přezkumné řízením, nikoli však na „druhé“ či další takové rozhodnutí. Uvedený závěr vyplývá z povahy dvojinstančního přezkumného řízení, v němž se na rozhodování odvolacího orgánu zásadně vztahují ust. § 90 správního řádu, který se zrušením prvoinstančního rozhodnutí a vrácením věci k novému projednání v odst. 1 písm. c) jako s velmi častou alternativou počítá. Vyloučení možnosti odvolacího orgánu využít v přezkumném řízení tuto alternativu jen proto, že při novém projednání by

prvoinstanční orgán „narazil“ na patnáctiměsíční lhůtu a musel přezkumné řízení podle ust. § 97 odst. 2 věty druhé správního řádu zastavit, by vedlo k nutnosti vykládat oprávnění odvolacího orgánu v přezkumném řízení tak, že má vždy [tj. i když by tomu jinak bránily vylučující důvody podle § 90 odst. 1 písm. c) část věty za prvním středníkem správního řádu] oprávnění ke změně prvoinstančního rozhodnutí. Takový výklad je však nepřijatelný, neboť by bez zákonného podkladu zcela zásadním způsobem modifikoval povahu odvolacího řízení a uplatnění zásady dvojinstančnosti v přezkumné řízení oproti běžnému správnímu řízení. Proto je nutno podmínky uplatnění důvodu k zastavení přezkumného řízení pro uplynutí patnáctiměsíční lhůty podle ust. § 97 odst. 2 správního řádu vykládat restriktivně, a sice tak, že pouze první v přezkumném řízení vydané prvoinstanční rozhodnutí je nutno vydat v této lhůtě. V tomto ohledu se tedy Nejvyšší správní soud neztotožňuje s názorem vysloveným J. Vedralem k této právní otázce v komentáři ke správnímu řádu, viz Vedral, Josef, Správní řád. Komentář, ANAG, Praha 2006, komentář k § 97 odst. 2, třetí odstavec textu, str. 585-586. Pro výklad, k němuž se přiklonil Nejvyšší správní soud, svědčí i to, že striktní časová hranice pro zahájení přezkumného řízení, resp. provedení některých jeho úkonů, není jedinou zárukou, že bude šetřeno právní jistoty dotčených osob a že bude respektována zásada, že časový rámec a důvody pro změnu pravomocného rozhodnutí musí odpovídat tomu, že takový zásah představuje výjimku z pravidla zásadní nedotknutelnosti pravomocných rozhodnutí. Další takovou zárukou jsou totiž ust. § 97 odst. 2 a § 94 odst. 4 správního řádu vytvářející na základě posouzení konkrétního případu materiální bariéru před prolamováním pravomocných rozhodnutí i tehdy, nebrání-li přezkumnému řízení lhůty pro jeho zahájení, resp. pro provedení některých jeho úkonů. Uvedený výklad je navíc nejvhodnějším naplněním smyslu a účelu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť umožňuje skutečný soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu vydaného ve (zkráceném) přezkumném řízení ve II. stupni. Po zrušení rozhodnutí vydaného ve (zkráceném) přezkumném řízení na úrovni druhé instance totiž správní orgán rozhodne v souladu se závazným právním názorem soudu, čímž je zajištěna účinná soudní ochrana.

Posuzovaný případ je specifický tím, že rozhodoval vedoucí ústředního orgánu státní správy (předseda Úřadu průmyslového vlastnictví) na návrh rozkladové komise, obdobně jako v řízení o rozkladu. Podle ust. § 95 odst. 6 správního řádu totiž platí, že „jde-li o rozhodnutí ústředního správního úřadu, rozhoduje v přezkumném řízení ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu; ustanovení § 152 odst. 3 platí obdobně.“ Proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví nelze uplatnit žádný opravný prostředek. Je tomu tak z povahy hierarchického uspořádání státní správy, protože již není žádný instančně vyšší, popř. zákonem stanovený, orgán, úřad či vedoucí úřadu, jemuž by byla svěřena kompetence k přezkoumání rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy (viz rozsudek ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005 - 53, www.nssoud.cz a publikovaný pod č. 865/2006 Sb. NSS). Jedná se tedy o jednoinstanční řízení, ve kterém již nerozhoduje správní orgán II. stupně.

Vzhledem k tomu, že v přezkumném řízení může být rozhodováno i o otázkách týkajících základních práv a svobod, které nesmějí být vyloučeny ze soudního přezkumu, je třeba odmítnout takovou interpretaci ust. § 97 odst. 2 správního řádu, která by vedla k absurdnímu důsledku, že po rozhodování soudů ve správním soudnictví by vytknutá pochybení nebyla odstraněna a řízení by bylo pouze zastaveno bez ohledu na závazný právní názor vyslovený soudem. V daném případě by následné zastavení přezkumného řízení vedlo k neodstranění vytknutých vad a nevyřešení stěžejní právní otázky, což lze považovat za neposkytnutí reálné a účinné soudní ochrany. Pokud právní předpis umožňuje různé interpretace, je povinností všech státních orgánů provést jejich interpretaci

ústavně konformním způsobem. Lze proto dospět k závěru, že v dané procesní situaci se ust. § 97 odst. 2 správního řádu již na řízení před předsedou Úřadu průmyslového vlastnictví nevztahuje. Pokud totiž soud ve správním soudnictvím zruší rozhodnutí vydané předsedou Úřadu průmyslového vlastnictví, lze dále vést (zkrácené) přezkumné řízení, neboť podmínka dodržení patnáctiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení v I. stupni podle ust. § 97 odst. 2 správního řádu se vztahuje pouze na „první“ rozhodnutí vydané v tomto jednoinstančním řízení.

Právní jistota a práva nabytá v dobré víře jsou chráněny nejen „mechanicky“ působícími ustanoveními o lhůtách (§ 97 odst. 2 a také § 96 odst. 1 správního řádu), ale i ust. § 94 odst. 4 správního řádu umožňujícím důkladné uvážení konkrétního případu, podle něhož, jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (stát – jednotlivec), v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jedince, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně nesl následky svých pochybení. Na druhé straně ve vztazích s horizontálním prvkem, tj. ve vztazích, v nichž je rozhodnutím správního orgánu upraven právní poměr dvou či více jedinců navzájem, musí být požadavek právní jistoty jednotlivce, který bude nápravou nezákonnosti v přezkumné řízení dotčen, poměřován s důsledky této nezákonnosti pro jiného jedince účastného tohoto právního vztahu. Právní jistota zde bude muset mnohem dříve ustoupit požadavku na dosažení objektivní zákonnosti. V čistě vertikálních vztazích, v nichž bylo nezákonným rozhodnutím zhoršeno postavení jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, pak samozřejmě zcela převažuje požadavek dosažení objektivní zákonnosti, neboť zde není nikoho, jehož právní jistota by měla být chráněna.

Stěžovatel konečně poukazoval i na lhůtu stanovenou v ust. § 96 odst. 1 správního řádu, podle kterého lze vydat unesení o zahájení přezkumného řízení nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci. V daném případě bylo rozhodováno v tzv. zkráceném přezkumném řízení, které se nezahajuje vydáním usnesení ve smyslu ust. § 96 odst. 1 správního řádu, ale v němž podle ust. § 98 správního řádu je prvním úkonem správního orgánu vydání rozhodnutí. Ust. § 98 správního řádu přitom nelze vykládat v tom smyslu, že se zkrácené přezkumné řízení vůbec nezahajuje. I když se u zkráceného přezkumného řízení z důvodu procesní ekonomie nevydává usnesení o zahájení řízení, lze dovodit, že toto řízení je zahájeno právě prvním úkonem ve věci, tedy vydáním rozhodnutí podle ust. § 97 odst. 3 správního řádu. Pokud je ale soudem následně toto rozhodnutí zrušeno, neznamená to, že řízení nebylo platně zahájeno. Zkrácené přezkumné řízení je totiž zahájeno prvním úkonem ve věci bez ohledu na to, zda následně

bylo rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno či nikoliv. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že zkrácené přezkumné řízení bylo v předmětném případě zahájeno vydáním rozhodnutí ze dne 25. 6. 2007. Z toho vyplývá, že správní orgán může pokračovat ve zkráceném přezkumném řízení, které již bylo zahájeno.

Městský soud zavázal stěžovatele, aby se znovu zabýval v přezkumném řízení otázkou souladu rozhodnutí ze dne 29. 5. 2007 s právními předpisy a řádně se vypořádal se všemi námitkami účastníka řízení. Nejvyšší správní soud považuje za nutné korigovat právní názor městského soudu tak, že bylo třeba v daném případě vést přezkumné řízení místo zkráceného přezkumného řízení. Nejvyšší správní soud již v předchozím rozhodnutí ve věci (ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 30/2009 - 166) odkázal na svůj rozsudek ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005 – 53, publ. pod č. 865/2006 Sb. NSS, ve kterém dospěl k závěru, že pokud se jedná o jednoinstanční mimoodvolací řízení, je nezbytné tuto nevýhodu účastníka řízení kompenzovat omezením škály možností rozhodujícího správního orgánu, jak ve věci rozhodnout (přezkoumávané rozhodnutí potvrdit, změnit, zrušit). Je-li účelem kompenzace zajištění procesního komfortu účastníka, je nutno rozlišovat mezi případy, kdy by nové rozhodnutí pro účastníka znamenalo újmu oproti předchozímu stavu, a případy, kdy se účastníkova právní pozice nezmění či se dokonce zlepší. V první variantně, tj. mělo-li by při uplatnění celé škály možností, jak rozhodnout, dojít ke zhoršení právní pozice účastníka, nutno tuto škálu omezit tak, že de facto bude účastníku poskytnuto dvojinstanční řízení – toho lze docílit tak, že se vyloučí možnost změny rozhodnutí a zůstane tak možnost rozhodnutí zrušit, nikoliv však změnit. Z tohoto městský soud pak ve svém rozsudku dovodil, že správní orgán nesprávně posoudil splnění zákonných předpokladů pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, neboť účastník řízení byl postupem správního orgánu omezen na svém právu na adekvátní možnosti hájení jeho právní pozice v řízení o rozkladu. Městský soud poté dodal, že námitky účastníka řízení uvedené v rozkladu by bylo možné přezkoumat, pouze pokud by správní orgán zahájil přezkumné řízení. Nejvyšší správní soud však ve svém předchozím rozsudku odkazem na výše citovaný rozsudek vyslovil právní názor, že v případě, kdy rozhoduje vedoucí ústředního správního úřadu, je nezbytné tuto nevýhodu účastníka řízení kompenzovat omezením škály možností rozhodujícího správního orgánu, jak ve věci rozhodnout, a to v tom smyslu, že se vyloučí možnost změny rozhodnutí a zůstane tak možnost rozhodnutí zrušit. Městský soud proto měl zavázat správní orgán vést zkrácené přezkumné řízení s tím, že jedinou možností, jak rozhodnout, pokud zjistí rozpor s právními předpisy, je zrušit rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví o rozkladu. Účastník řízení by tak nebyl omezen na svém právu na adekvátní možnosti hájení jeho právní pozice v řízení o rozkladu, neboť by mu bylo umožněno, aby v následném řízení o rozkladu uplatnil všechny své námitky, popř. navrhl důkazy. V tomto řízení je správní orgán povinen přezkoumat veškeré námitky účastníka řízení uvedené v rozkladu, a pokud by potřeboval k vyjasnění skutkových okolností provádět dokazování, nic mu nebrání v řízení o rozkladu dokazování provést. Nic mu také nebrání prvoinstanční rozhodnutí případně zrušit a vrátit věc k novému projednání podle ust. § 152 odst. 5 a odst. 4 ve spojení s § 90 odst. 1 správního řádu. Důvody, které vedly městský soud k závěru, že je třeba vést přezkumné řízení místo zkráceného přezkumného řízení, tak neobstojí.

Správní orgán bude v rámci zkráceného přezkumného řízení posuzovat, zda je rozhodnutí ze dne 29. 5. 2007 v rozporu s právními předpisy, a pokud tento rozpor zjistí, je povinen rozhodnutí ze dne 29. 5. 2007 zrušit. Stěžovateli v tomto postupu nebrání ust. § 96 odst. 1 ani § 97 odst. 2 správního řádu, neboť tato ustanovení na předmětný případ nedopadají. Stížní námitka stěžovatele, že závazné stanovisko městského soudu nelze vzhledem k těmto lhůtám procesně naplnit, tak není důvodná.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů. Účastník řízení zastoupený advokátem měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly. Náklady tvoří odměna za právní služby za jeden úkon v částce 2100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrada hotových výdajů 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Odměna a náhrada hotových výdajů za převzetí zastoupení v řízení o kasační stížnosti účastníku řízení nepřísluší, neboť byl zastoupen již v řízení před městským soudem, takže se advokát již nemusel s věcí pro řízení v další instanci seznamovat. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Celková částka odměny činí proto 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu